

و امروز عرصه رادیوهای اینترنتی

جای ما خالی!

گفت‌وگو با مهندس عباس عطاری
مدیرکل اطلاعات و برنامه‌ریزی حوزه
معاونت صدا

● محمدمهدی سپهری‌خواه

تعریف‌های مختلفی از رادیوهای اینترنتی در دنیا وجود دارند. با این حال آنچه امروز به‌عنوان رادیوی اینترنتی مطرح است، به قالب‌ها و ساختارهای خاص خود، در حوزه برنامه‌سازی و اجرا رسیده و تقریباً وجوه تمایز و تشابه آن با شکل کلاسیک رادیو روشن شده است. جدا از رادیوهای اینترنتی که اغلب در شکل رادیوهای محلی جلوه می‌کنند، خبرگزاری‌ها و سازمان‌های رسانه‌ای صاحب سبک و مطرح دنیا نیز نهایت استفاده را در این زمینه بردند. تغییرات خارق‌العاده در شکل و قالب فایل‌های صوتی و فشرده‌تر شدن هر چه بیشتر آنها این امکان را به کارگزاران می‌داد تا دیدگاه‌ها و عقیده‌های خود را از شبکه جهانی اینترنت به گوش همه کاربران برسانند. گوااینکه دیری نپایید که انتقال تصویر نیز از طریق اینترنت ممکن شد، اما با این حال تصویر و انتقال آن محدودیت‌های خاص خود را داشت و چندان برای همه استفاده‌کننده‌ها قابل دریافت و بهره‌برداری

نبود.

در مجموع، تعاملی که میان رادیو و اینترنت شکل گرفت، به سود هر دو رسانه بود که به بهترین شکل از آن بهره می‌بردند. رادیو اینترنتی نزدیک به یک دهه در دنیا تجربه شده است و شاید امروز در مرز گام بعدی برای نسل جدید این نوع رسانه‌ها باشد. این درحالی است که توجهی که در ایران به این موضوع شده، متأسفانه بسیار کمتر از حد انتظار بوده و می‌توان گفت کار علمی و مدونی در این زمینه انجام نشده است.

راه‌اندازی سایت اختصاصی صدای جمهوری اسلامی ایران در کنار فعالیت شبکه اینترنت رادیو و در مرحله بعدی پخش زنده برنامه‌های شبکه‌های نه گانه رادیو از طریق این دو رسانه، گام اول، جهت حضور در این عرصه بود. گوااینکه این حضور هم تا این مرحله باقی مانده و تا دستیابی به یک رادیوی اینترنتی حرفه‌ای راه زیادی در پیش است. باید امیدوار باشیم که هرچه زودتر قدم‌های بعدی برداشته شوند تا لااقل تولد رادیو اینترنتی ما، مصادف با ظهور نسل جدیدی از این دو رسانه نباشد.

مهندس عطاری، مدیرکل اطلاعات و برنامه‌ریزی حوزه معاونت صدا نیز با ما هم عقیده‌اند و ورود به این عرصه را مهم‌ترین وظیفه امروز رادیو می‌دانند.

نظر ایشان را در این باره و همچنین درباره دیگر فعالیت‌های اداره کل اطلاعات و برنامه‌ریزی در این گفت‌وگو جویا می‌شویم.

□ ابتدا درباره آغاز به کار و فعالیت‌های کلی اداره کل اطلاعات و برنامه‌ریزی توضیح دهید و بفرمایید که این حضور چه فوایدی برای رادیو داشته و آیا ضرورت تشکیل اطلاعات و برنامه‌ریزی با پیشرفت‌های فناوری در رادیو وابسته بوده و یا کارکردهای دیگری هم برایش تعریف شده است؟

○ اطلاعات و برنامه‌ریزی از اواخر دهه ۶۰ در رادیو شکل گرفت. به هر حال ضرورت وجود اطلاعات باعث شد که این مجموعه برای اولین بار در رادیو شکل بگیرد. به مرور زمان و با گسترش رادیو و تأسیس شبکه‌های مختلف، در هر شبکه یک مدیریت اطلاعات و برنامه‌ریزی تشکیل شد. من فکر می‌کنم بحث فناوری تأثیری در این روند نداشت ولی طبعاً خود فناوری و مسائلی که به شکلی به این موضوع مربوط هستند، در کار ما بسیار مؤثر خواهند بود. شکل و روند کاری که در اطلاعات و برنامه‌ریزی به دنبال آن هستیم، این است که به نحوی ماشین را بر گردش اطلاعات حاکم کنیم که خوشبختانه این کار مراحل خیلی خوبی را طی کرده است و امیدواریم با رسیدن به نتایج این طرح، تحولی در سازمان ایجاد کنیم. کار ما از نوع «همه یا هیچ» است؛ یعنی تا به آن نقطه نرسد، گویی اصلاً کاری انجام نشده است. لذا در حال حاضر ادعایی نداریم ولی سیستم‌ها طراحی شده‌اند و طبعاً این امر به زمان بیشتری نیاز دارد تا این سیستم‌ها در شبکه‌ها پیاده شوند و نقایص آنها مشخص شود.

□ از آنجایی که هر شبکه به طور مستقل از واحدهای اطلاعات و برنامه‌ریزی برخوردارند، چه تعاریفی برای

این واحدها وجود دارد و اهداف کلان این واحدها کدامند؟

○ واحدهای اطلاعات و برنامه‌ریزی شبکه‌ها، وظایف بسیار مفصلی دارند، ولی به دلایلی، این وظایف هنوز به صورت جدی عملیاتی نشده‌اند. اطلاعات و برنامه‌ریزی در شبکه‌ها در یک حالت بهینه و ایده‌آل این چنین است که در صورت وجود نیروی انسانی متخصص و کافی و البته ابزار لازم برای انجام کار، باید روی الگوی نیروی انسانی نظارت داشته باشند، شکل و روند کاری که در اطلاعات و برنامه‌ریزی به دنبال آن هستیم، این است که به نحوی ماشین را بر گردش اطلاعات حاکم کنیم که خوشبختانه این کار مراحل خیلی خوبی را طی کرده است و امیدواریم با رسیدن به نتایج این طرح، تحولی در سازمان ایجاد کنیم.

بررسی‌های دوره‌ای بر تشکیلات و شرح وظایف ساختار داشته باشند و بر این اساس بر تعهد شبکه‌ها نسبت به برنامه‌سازی توجه کنند. پیگیری اجرای بودجه و همچنین برنامه‌ریزی برای تخصیص بودجه باید در این واحدها انجام گیرد. همچنین ارزیابی کمی، جزء وظایف این واحدهاست که فعلاً به جهت کمبود نیرو و امکانات به صورت تصادفی انجام می‌شود.

□ در برنامه‌ریزی‌های کلانی که در سطح مدیریتی رادیو توسط اطلاعات و

برنامه‌ریزی انجام می‌گیرد، چه اهدافی را دنبال می‌کنید و تا به حال به چه نتایجی دست یافته‌اید؟

○ برنامه‌ریزی‌های کلان ما، عمدتاً همان برنامه‌ریزی‌های سالانه هستند؛ مانند بحث تعهدات، بودجه و مباحث مربوط به توسعه اینترنت و اینترنت. □ شاید بزرگ‌ترین نمادی که در دو، سه سال اخیر از اطلاعات و برنامه‌ریزی جلوه می‌کند، سایت رادیو باشد. چه انگیزه‌هایی در ایجاد یک سایت برای رادیو وجود داشت و چه اهدافی برای آن مشخص شد و همچنین تاکنون چه میزان به آن اهداف نزدیک شده‌اید؟

○ ما در مقطعی در سطح کلان جامعه با اینترنت مواجه شدیم که متأسفانه این مسئله در سازمان خیلی بد سازماندهی شد. شاید فرصت‌های طلایی زیادی را از دست دادیم که باید خیلی جلوتر از اینها بودیم. در ابتدا «شبکه جهان بین» تأسیس شد. این شبکه با هدف رویکرد توسعه اینترنت در سازمان شکل گرفت. همان‌طور که آیرودینامیک قوانینی دارد که خودش را بر ساختار ماشین تحمیل می‌کند، اینترنت هم قوانینی داشت که خودش را کاملاً بر محیط تحمیل می‌کرد.

از جمله قوانین اینترنت فقدان تمرکز است. ماهیت اینترنت توسعه است و گسترش آن در مجموعه، غیرقابل اجتناب. ولی زمان زیادی صرف شد و تلاش زیادی نیز انجام گرفت تا شاید این شبکه (جهان‌بین) راه-اندازی شود. منتها سرانجام این شبکه منحل شد و بعد از این اتفاق، اینترنت وارد حوزه‌ها شد. ما سعی کردیم از فرصت استفاده کنیم و در همان مقطع

اینترنت حوزه صدا را راه اندازی کنیم. ولی قبل از ورود اینترنت به حوزه صدا، ما روی اینترنت حوزه صدا کار می کردیم. یعنی همین زمینه کاری مادر اینترنت هم باعث شد که ما اینترنت را بپذیریم. منتها به لحاظ شکل کاری، فرم کار اینترنت با وظایف اطلاعات و برنامه ریزی چندان سختی نداشت. اما از آنجایی که مادر اینترنت سابقه کاری داشتیم و ابزار هر دو کار یکی است، باعث شد که ما اینترنت را هم به یک معنا بپذیریم و کارش را شروع کنیم. البته هنوز به آن چشم انداز واقعی نرسیده ایم. چشم انداز ما «رادیوی

دیگری بسازید که ما هنوز نتوانسته ایم این کار را انجام دهیم. از طرف دیگر، اینترنت این امکان را به ما می دهد که بتوانیم به کاربر، قدرت انتخاب بدهیم؛ یعنی شنونده بتواند خودش برنامه ریزی کند. اگر ما مجموعه ای از برنامه ها را در اختیارش بگذاریم (مثلاً تحت عنوان My Radio که طرح آن موجود است و در اطلاعات و برنامه ریزی در حال بررسی است) شنونده باید بتواند در ساعت مشخص برنامه مشخصی را از شبکه دلخواه بشنود و در نهایت طبق روالی که خودش ضبط کرده، هر

از فرد دیگری می گیرم، صد درصد در ورودش دچار خطا می شوم؛ چون رویکرد و نظر او را نسبت به این موضوع نمی دانم.

□ در مجموع آنچه از تعاریف شما از رادیوی اینترنتی برداشت شد- در شکل مطلوب آن- برنامه هایی گزیده شده، از مجموع برون دادهای رادیوی ما خواهند بود که تنها در قالب رایانه ای در شبکه اینترنت عرضه می شوند و باز هم با رادیو اینترنتی هایی که امروز در دنیا مطرح هستند و اتفاقاً روز به روز فعالیتشان گسترش پیدا می کند، متفاوت است. شما چقدر سعی کردید از آنها الگو بگیرید تا به شکل واقعی آن نزدیک شوید؟

○ من احساس می کنم که بحث Radio My، جای دیگری در اینترنت وجود ندارد. مثلاً وقتی شما وارد سایت Yahoo می شوید، قسمتی به نام My Yahoo داریم که به شما امکان می دهد صفحه خود را همان طور که دوست دارید بچینید؛ یعنی در هر جایی از این صفحه می توانید علاقه مندی های شخصی خودتان را بچینید و هر نوع اطلاعاتی که در Yahoo وجود دارد را به شکلی در آنجا سازماندهی کنید. هدف ما هم در رادیو همین است؛ یعنی هر کسی بتواند My Radio خودش را بچیند. این سخن بدین معنا نیست که این برنامه ها، تلفیقی از برنامه های شبکه های مختلف باشند. یکی از ابزارهایی که کاربر می تواند داشته باشد این است که بتواند برنامه ها را بر اساس سلیقه خودش از شبکه های مختلف انتخاب، تلفیق و گزینش نماید. ما نمی توانیم سلیقه کاربر را در سیستم تشکیلاتی

در شرایط فعلی شاید به دلایلی مجبوریم که شبکه ها را در اینترنت جدا کنیم که شاید هم در آینده به همین نحو ادامه پیدا کند. اما رادیو اینترنتی نباید به هیچ شکلی به تشکیلات وابسته باشد.

روز این برنامه ها را گوش کند. پیش بینی ما به این صورت بود که ابتدا برای هر شبکه صفحه ای ایجاد کنیم - که تقریباً این مرحله را پشت سر گذاشته ایم- و بعد از آن وارد آن مرحله شویم که اطلاعات مورد نیاز هر شبکه را به هر نحوی روی سیستم قرار دهیم- که در این قسمت هم قدم هایی بر داشته ایم- ولی در مقطعی ما به دنبال این خواهیم بود که هر برنامه، یک صفحه داشته باشد.

به هر حال، ما باید راه کارها را پیدا کنیم و از آن راه هایی وارد شویم که نیاز است. من شخصاً با تمرکز اینترنت در اطلاعات و برنامه ریزی موافق نیستم. اعتقاد دارم که همه بخش ها باید وارد میدان شوند. یقیناً وقتی من اطلاعات را

اینترنتی است؛ یعنی یک رادیوی کاملاً تعاملی. اینترنت ابزاری کاملاً دوسویه است، ولی در شرایط فعلی تقریباً یک-سویه روی اینترنت اطلاعات می گذاریم. مگر اینکه گاهی نظرسنجی هایی از مخاطبان انجام دهیم یا مکاتباتی با ما انجام شود که این امر مقداری دوسویه بودن را برای ما ایجاد می کند ولی آن چیزی که ما به عنوان رادیو به دنبالش هستیم، این است که یک سری برنامه ها فقط مختص این رادیو ساخته شوند؛ چون وقتی شما از طریق آنتن برنامه ای را می فرستید، یک رویکرد دارید ولی وقتی کاربر شما پشت مانیتور نشسته و حق انتخاب دارد، می توانید برنامه را به صورت

خود محدود کنیم. در اینترنت به هیچ وجه نباید تشکیلات را وارد کرد. در شرایط فعلی شاید به دلایلی مجبوریم که شبکه‌ها را در اینترنت جدا کنیم که شاید هم در آینده به همین نحو ادامه پیدا کند. اما رادیو اینترنتی نباید به هیچ شکلی به تشکیلات وابسته باشد. کاربر ما باید وارد بشود، برنامه‌های موردپسند خود در

رادیوی جمهوری اسلامی وارد می‌شود و در اینجا اطلاعاتی موجود است که در جای دیگری وجود ندارد. مثلاً در شکل بهینه، می‌خواهد یک سخنرانی را پیدا کند. در حالت منطقی، آرشیو رادیو باید این سخنرانی را داشته باشد. مرکز موسیقی در ایران، رادیو است. چیزی شبیه کتابخانه ملی که شما انتظار

مختلف، را روی اینترنت قرار داده‌ایم. **□ اتفاقاً این دید خوبی است که چنین اطلاعاتی از طریق منبع موثقی مثل رادیو عرضه شوند. ولی زمانی که بحث این اطلاعات پیش می‌آید، این شما هستید که به نمایندگی از رادیو و شبکه‌های مختلف، تولید اطلاعات می‌کنید. مسئله اینجاست که هماهنگی**

با تمرکز اینترنت در اطلاعات و برنامه‌ریزی موافق نیستم. اعتقاد داریم که همه بخش‌ها باید وارد میدان شوند. یقیناً وقتی من اطلاعات را از فرد دیگری می‌گیرم، صددرصد در ورودش دچار خطا می‌شوم؛ چون رویکرد و نظر او را نسبت به این موضوع نمی‌دانم.

هر شبکه را برگزیند و برنامه خاص خودش را بچیند.

□ اطلاعات دیگری نظیر: موسیقی‌ها، نمودار سازمانی واحدها یا مثلاً مسابقات رادیو قرآن به لحاظ نوع کار، تناسبی با برنامه‌های رادیویی ندارند. وجود این اطلاعات با چه هدف و انگیزه‌ای است؟

○ من اعتقاد دارم سایت رادیو در زمینه خودش، باید سوپر مارکت اطلاعات باشد. کاربر ما با یک پیش فرض وارد می‌شود و آن این است که به سایت

دارید هر اثر مکتوبی را در آنجا پیدا کنید، به لحاظ شنیداری انتظار می‌رود در رادیو پیدا شود. لذا من معتقدم هر نوع اثر شنیداری را باید روی اینترنت بگذاریم. در کنار این اسناد، ما آثار مکتوب زیادی در رادیو داریم؛ مثلاً بسیاری از دست نوشته‌های استاد مطهری وجود دارند که هیچ‌گاه خوانده نشده‌اند. این مکتوبات باید به شکلی خاص عرضه شوند. این چنین افکت‌ها و موارد دیگر را باید روی اینترنت قرار دهیم. منتها در حال حاضر فقط موسیقی‌ها، آن هم در انواع

شما با رادیو چگونه برقرار می‌شود و چقدر در تولید چنین اطلاعاتی به منابع موثق و علمی دسترسی پیدا کرده‌اید؟ ○ ما در مرحله اول سعی کردیم که تولید اطلاعات نکنیم؛ یعنی از خود شبکه‌ها درخواست می‌کردیم که اطلاعاتشان را برای ما آماده کنند. آنها وقتی این اطلاعات را به ما می‌دادند، کارشناسانی در این زمینه داشتند و ما فقط نقش مبدل آنها را برای قرارداد این اطلاعات روی اینترنت داشتیم. از ابتدای کار هم خیلی کم پیش

می‌آمد که ما خودمان تولید اطلاعات کنیم. ولی در بخش زبان و ادبیات فارسی، خودمان به تولید اطلاعات مشغول هستیم. ما در صفحه اصلی IRIB (که مربوط به ماست) صفحه زبان و ادبیات فارسی داریم که وظیفه تأمین اطلاعات این صفحه برعهده خودمان است.

□ پس در حقیقت پشتیبانی علمی سایت با شبکه‌های رادیویی است؟
○ بله. حجم داشته‌های علمی

آنها احتیاج میرم دارند؛ چون مباحثی که در طول یک سال در این دو شبکه مطرح می‌شوند، ممکن است مورد نیاز یکی از کاربرها باشند. لذا مبانی اطلاعاتی و قوی در این دو شبکه وجود دارد.

□ از کاربرهایی که نام می‌برید، آیا آمار و ارقام خاصی از آنها دارید و آیا تاکنون تحقیقی انجام داده‌اید که تا چه حد موفق بوده‌اید؟
○ طبق آمار و ارقامی که واحدهای

صدها سایت فارسی و یا غیر فارسی وجود دارد. لذا ارتباطی که کاربر ما به مجموعه سایت‌های رادیو، به خصوص بخش موسیقی دارد، بسیار زیاد است. ما جزء آخرین بخش‌هایی بودیم که در سازمان کار اینترنت را آغاز کردیم، اما در این زمینه از سایر بخش‌ها بسیار جلوتر هستیم.

□ در نگاهی کلی به تعاملی که میان اینترنت و رادیو برقرار شده، به نظر شما با توجه به نزدیک بودن بعضی از

اگر مباحث کلان سازمان در اختیار من بود، می‌گفتم که همین امروز باید کار رادیو اینترنتی را شروع کنیم و بعد باید دوسویه بودن کار را به وجود آوریم.

شاخصه‌های هر دو رسانه برای خدمت به یکدیگر، این تعامل در آینده چه تغییراتی خواهند یافت. آیا امکان غلبه یکی از این دو بر دیگری وجود دارد یا تعاملشان را به همین صورت فعلی پیش بینی می‌کنید؟

○ اگر با این دید نگاه کنیم که صوتی که می‌خواهد از اینترنت پخش شود، رادیو نیست، این می‌تواند به عنوان یک رقیب برای رادیو مطرح باشد. اما اگر به جای انتقال صوت به صورت امواج از

فنی سازمان در اختیار ما گذاشته‌اند، بالاترین آمار و ارقام مربوط به سایت رادیو است؛ یعنی رادیو با فاصله بسیار زیادی از دیگر سایت‌ها از بالاترین مراجعه‌کننده‌ها برخوردار است. اصولاً مردم به دنبال مسائلی در این سایت‌ها می‌گردند که در سایت‌های دیگر به آن دسترسی ندارند. اطلاعاتی که ما در سایت رادیو داریم، منحصر به فرد هستند؛ ولی مثلاً اخباری که معاونت سیاسی روی سایت قرار می‌دهد، روی

شبکه‌های رادیویی بسیار وسیع است. من فکر می‌کنم اینترنت در رادیو بیشتر متوجه دو رادیوی فرهنگ و معارف است. یعنی سرمایه‌گذاری اصلی باید روی این دو شبکه انجام گیرد. ممکن است مخاطب ما به اطلاعات شبکه‌های دیگر از طریق منابعی متفاوت دسترسی پیدا کند، ولی این دو شبکه هستند که مسائل بنیادی و محوری را بیان می‌کنند و عمده کاربرهای این دو شبکه، به تاریخچه

کابل استفاده کنیم، این تعامل دوسویه که در مجموعه است باعث می شود که اینترنت مکمل رادیو باشد؛ نه تنها رقیب نیست، بلکه باعث توسعه رادیو هم می شود.

از طرفی دیگر تلویزیون هم در این قضیه عقب می ماند. کسی که با اینترنت کار می کند نمی تواند با تلویزیون هم ارتباط برقرار کند. اما این ارتباط در مورد رادیو امکان پذیر است. اگر این طور نگاه کنیم، به عقیده من رادیو یاور و رفیق بسیار خوبی برای خودش پیدا کرده که باعث توسعه آن در آینده خواهد شد.

□ بحث دیگری که امروزه مطرح است، رادیوهای اینترنتی شخصی است. حتماً مطلع هستید که بدون پرداخت هزینه خاصی می توان فضایی محدود در اینترنت را در اختیار گرفت و با نصب چند نرم افزار ساده، یک رادیوی اینترنتی شخصی برپا کرد. در این خصوص چه دورنمایی در تعامل با رادیو می بینید و از طرفی، این رادیوها چقدر تهدیدکننده خواهند بود؟

○ به عقیده من در گوشی صحبت-

تعداد آنها زیاده تر شود، مخاطبان آنها در مجموع کم می شوند. مگر اینکه از محتوای بسیار غنی برخوردار باشند تا بتوانند تعدادی مخاطب جذب کنند. در غیر این صورت و با امکاناتی که ما در رادیوهای سراسری داریم، من بعید می دانم که بتوانند با شبکه های مارکبات کنند. ما امکان استفاده از تهیه کننده های

است. مثلاً وقتی ماهواره وارد ایران شد ما واقعا منفعل بودیم و هیچ کاری نمی توانستیم انجام دهیم. وقتی CDهای مختلف وارد کشور می شد، چه کار می توانستیم بکنیم؟ تنها می توانستیم تلاش کنیم جلوی قاچاق این قبیل کالاها را بگیریم. ولی الان در قضیه اینترنت خیلی نمی شود جلوی آن را

فکر می کنم اینترنت در رادیو بیشتر متوجه دو رادیوی فرهنگ و معارف است. یعنی سرمایه گذاری اصلی باید روی این دو شبکه انجام گیرد.

بسیار قوی داریم، گوینده های بسیار مستعدی در رادیو داریم و از متن های قوی هم استفاده می کنیم که این عوامل در مجموع باعث جذب مخاطب می شوند، مگر اینکه آن رادیوها پیامی داشته باشند که ما به دلایلی نتوانیم این پیام ها را از رادیو پخش کنیم.

□ در همین جهت با توجه به اینکه اکثر رادیوهای بیگانه که به لحاظ خطوط فکری با رادیوی ما در تقابل هستند، در اینترنت حضوری پر قدرت دارند و هر

گرفت. ضمن اینکه به همین شدت و حدت هم ما می توانیم پیام خودمان را بفرستیم. خب در دنیا هم عرصه، عرصه رقابت است. در رادیو باید به دو نکته توجه داشت تا موفق تر بود: یکی کیفیت کار و مباحث فناوری، دیگری نوع پیام.

اگر این تشنگی در مردم ما ایجاد شود که به دنبال پیام خاصی باشند، به هر شکلی می توانند آن را دریافت کنند. مثلاً زمانی که امام در پاریس یا عراق تشریف داشتند، پیام هایشان را به وسیله اعلامیه ها به مردم می رساندند. حتی نوار صحبت های ایشان هم می آمد و اثر خودش را هم گذاشت و رژیم هم موفق نشد جلوی این کار را بگیرد. حالا اگر

اینترنت در آن زمان وجود داشت، همان پیام ها خیلی سریع تر می رسید. من می خواهم بگویم که اگر ما بتوانیم مردم را اغنا کنیم و اطلاعات مورد نیازشان را از طریق شبکه های ملی که وظیفه اطلاع رسانی دارند، به درستی انتقال دهیم و مردم احساس تشنگی نکنند، هیچ وقت

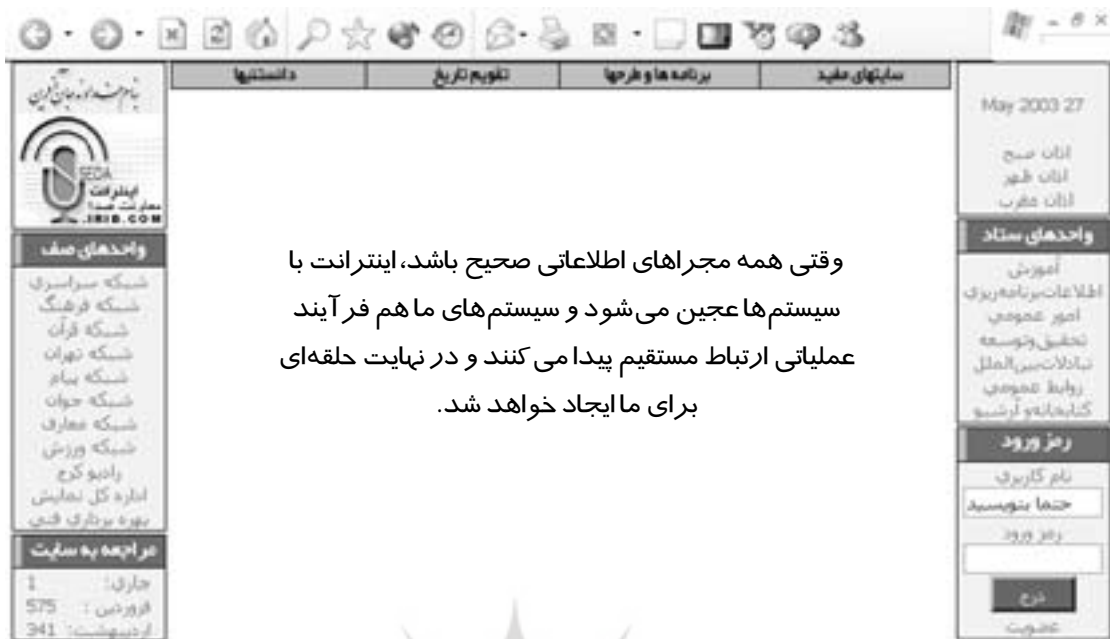
رادیوهای رقیب نمی توانند کاری انجام دهند و حرف جدیدی هم نخواهند

اگر ما بتوانیم مردم را اغنا کنیم و اطلاعات مورد نیازشان را از طریق شبکه های ملی که وظیفه اطلاع رسانی دارند، به درستی انتقال دهیم و مردم احساس تشنگی نکنند، هیچ وقت رادیوهای رقیب نمی توانند کاری انجام بدهند.

روز دامنه کاریشان را گسترش می دهند، آیا هیچ وقت نخواستید نوعی مقابله به مثل کنید و با این دید به میدان بروید؟

○ ببینید، اینترنت عرصه بسیار جالب و عادلانه تری نسبت به فناوری های سابق

کردن، در تاکسی صحبت کردن، یا هر جای دیگری صحبت کردن تهدیدی برای اصل رادیو و هیچ رسانه ملی محسوب نمی شود. کاری هم که در شبکه های اینترنتی اتفاق می افتد، چیزی شبیه همان است با برد بیشتر. و هر چقدر

وقتی همه مجراهای اطلاعاتی صحیح باشد، اینترنت با سیستم‌ها عجین می‌شود و سیستم‌های ما هم فرآیند عملیاتی ارتباط مستقیم پیدا می‌کنند و در نهایت حلقه‌ای برای ما ایجاد خواهد شد.

در آن مقطع چون فناوری Base به زودی به همان شکل خواهد شد، دیگر این شبکه است که باید شبکه‌های دیگر را پشتیبانی کند و آدم‌هایی هم که در شبکه‌ها فعالیت می‌کنند یا باید اطلاعات خودشان را به روز کنند و یا باید از رادیو بروند.

ما نمی‌توانیم تصور کنیم که بیست سال بعد همین ریل‌ها کار می‌کنند. ما الان در رادیو سعی می‌کنیم سردبیر و تهیه‌کننده را یکی کنیم. شاید بیست سال بعد مجبور باشیم گوینده و صدابردار را هم با تهیه‌کننده یکی کنیم که همه این افراد باید معادل یک مدیر شبکه شعور رسانه‌ای داشته باشند. به عقیده من هسته اصلی رادیو را بخش اینترنتی آن خواهد ساخت.

فکر نمی‌کنید تا همه عوامل بخواهند دست به دست هم بدهند و تا بخواهیم وارد این عرصه شویم، نسلی جدیدتر از رادیوهای اینترنتی هم به وجود آمده است؟

جواب بدهند و این نیاز احساس شود که در اینترنت نیازمند این سیگنال‌ها و اطلاعات هستیم، به عقیده من باید به وجود بیاید. حالا ممکن است ما اسم آن را شبکه نگذاریم، ولی بالاخره به نوعی برای خودش باید هویت کسب کند. در حال حاضر، ما در این قضیه عوامل خاصی نداریم که شاید در مقطعی باید این اتفاق بیفتد و شاید آن روز هسته اصلی رادیو هم همان شبکه باشد.

اگر احیاناً ما بتوانیم یک شبکه اینترنتی را راه‌اندازی کنیم، همه دستگاه‌ها باید دیجیتال باشند. وقتی این اتفاق بیفتد، آدم‌هایی که در این زمینه هم فعالیت می‌کنند، متفاوت خواهند بود. کسی که گوینده است، خودش صدابردار خواهد شد و خودش هم مجبور است از مجموعه اطلاعاتی سود ببرد که در هارد سیستم موجود است. چون رادیوی اینترنتی که امروز در دنیا مطرح است به همین شکل کار می‌کند

داشت. اما اگر ما نتوانیم به درستی و به موقع کار خبررسانی را انجام دهیم و تشنگی مردم را رفع کنیم، این خطر وجود دارد. اینترنت هم وسیله‌ای است که می‌تواند این امر را تسهیل کند والا اصل خطر منتفی نیست.

آقای عطاری، امروز که تشکیلات اداره کل اطلاعات و برنامه‌ریزی به نوعی با کار اینترنت در رادیو و رادیو اینترنتی درهم پیچیده شده‌اند، آیا می‌توان روزی را تصور کرد که این اداره کل مستقلاً پیشنهاد تأسیس یک شبکه رادیو اینترنتی را بدهد؟

اتفاقاً ما این بحث را داشته‌ایم. من خدمت معاون محترم صدا هم عرض کرده‌ام که ما کار را تا جای تعیین شده‌ای پیش می‌بریم، چون بحث اینترنت اصلاً جزء وظایف اطلاعات و برنامه‌ریزی نیست و تنها به دلیل سنخیت کار آن با اینترنت آن را می‌پذیریم. در یک مقطع اگر احیاناً سیستم‌های فنی در سازمان درست

○ کاملاً درست است. اگر مباحث کلان سازمان در اختیار من بود، می‌گفتم که همین امروز باید کار را شروع کنیم و بعد باید دو سویه بودن کار را به وجود آوریم. در این زمینه خیلی جای کار داریم، این تنها چشم‌اندازی است که من از این کار می‌گویم. شما ببینید، الان وقت دیجیتال شدن سیستم‌های رادیو است، ولی خبری که من از ساختمان جدید رادیو دارم این است که هنوز استودیوها را به صورت آنالوگ کار می‌کنند.

گرچه الان وقت راه‌اندازی رادیو اینترنتی است تا یک مقدار این تفکیک صورت بگیرد، ولی با این اوضاع، نه خود من راضی هستم و نه آقای خجسته فعلاً تمایلی به این قضیه دارند.

□ آن‌طور که از صحبت‌های شما برداشت کردم شما و سیاست‌های اجراییتان در این اداره کل تمرکز بیشتری بر اینترنت دارند. برای این بخش چه اهدافی در نظر دارید؟

○ اینترنت به جهت ساختار و شکل انجام کار به اینترنت خیلی نزدیک است. اما کارکردهای آن کاملاً متفاوت است. اینترنت اگر درست جایفتد و به درستی کار کند، به عقیده من تحولی جدی و اساسی در سیستم سازمان خواهد بود. تعیین جلسات مدیران از طریق اینترنت بسیار آسان است. اگر اینترنت درست عمل کند اصلاً شاید لزومی به جلسه فیزیکی نباشد و ارتباطات را می‌توان به صورت کاملاً منطقی برقرار کرد. یا همین مصاحبه‌ها از طریق اینترنت امکان‌پذیر است. الان ما برای دریافت کنداكتور برنامه‌ها در ماه چندین نامه ارسال می‌کنیم تا آن را دریافت کنیم،

خب اگر اینترنت راه‌اندازی شود، حجم نامه‌نگاری‌ها به شدت کاهش پیدا می‌کند.

در مباحث آمار عملکرد، آمار پرسنلی، آمار مالی و هر اطلاعات دیگر که نیاز به امنیت (Security) خاص دارند، ما می‌توانیم امنیت را برایش تعریف کنیم. لذا من فکر می‌کنم اگر مجموعه واحدهای مختلف رادیو، اعم از شبکه‌ها و بخش‌های مختلف حوزه، این همکاری را بکنند که ما اینترنت را هم فعال کنیم، بسیار حائز اهمیت است.

ما از اینترنت به راحتی می‌توانیم

آن هستیم و اگر اتفاق بیفتد، اتفاق مبارکی است، ارتباط اینترنت با بخش سیستم‌های ماست. من به شدت دنبال این هستم که تولید برنامه در سیستم مکانیزه‌ای قرار بگیرد و اطلاعات آن برنامه در مجموعه سیستم مکانیزه وارد شود و روی اینترنت قرار بگیرد، که در این صورت، ما همیشه اطلاعات به روزی داریم.

در سازمان کارهایی شده ولی هر جا کار کردند متکی بر Data Entry فرد بوده؛ یعنی اطلاعات را از جایی گرفتند و وارد اینترنت کردند. ما باید مکانیزمی طراحی

اینترنت ابزاری کاملاً دوسویه است، ولی در شرایط فعلی تقریباً یک‌سویه روی اینترنت اطلاعات می‌گذاریم.

برای کار آرشو استفاده کنیم. در مجموع به عقیده من یکی از جاهایی که اگر رادیو در آن سرمایه‌گذاری کند، تمام مجموعه یک روانی و سهولتی به خود می‌گیرند، همین اینترنت است. □ کل شبکه اینترنتی که گوشه‌هایی از شکل مطلوب آن را ترسیم کردید، آیا تجربه‌ای است از این کار که به صورت خاص برای یک مجموعه رسانه‌ای تعبیه می‌شود یا نوعی الگوبرداری است؟

اصل این کار در دنیا مسبوق به سابقه است، ولی به دلایل فرهنگی که در سازمان ما وجود دارد، همه جزیره‌های مستقل‌اند. یعنی اگر مثلاً در سیما کاری انجام شده باشد، حاضر نیستند به صدا اطلاعات بدهند. آن کاری که ما دنبال

کنیم که اطلاعات به صورت سیستمی وارد اینترنت بشود. مثلاً فرض کنید ما در بحث نوار، که فعلاً از ریل استفاده می‌شود، به دنبال آن هستیم که بارکدی را روی Leader Tape آن بزنیم، که وقتی نوار شروع به چرخیدن کرد، اطلاعات آن وارد سیستم شود و اینترنت دقیقاً آمار و عملکرد را نشان می‌دهد که چه برنامه‌ای روی آنتن رفت؛ مثل کاری که در فرودگاه‌ها انجام می‌شود.

وقتی همه مجراهای اطلاعاتی صحیح باشد، اینترنت با سیستم‌ها عجین می‌شود و سیستم‌های ما هم فرآیند عملیاتی ارتباط مستقیم پیدا می‌کنند و در نهایت حلقه‌ای برای ما ایجاد خواهد شد.

